

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. I S 50/24, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 4 października 2024 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

M. S. (dalej: „skarżący”) pismem z 23 sierpnia 2024 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Lublinie) wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. I S 50/24 (dotyczącej przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. IV S 25/24 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Radomiu).

Skarżący domagał się:

1. stwierdzenia przewlekłości postępowania w powyższej sprawie;
2. przyznania skarżącemu od Skarbu Państwa kwoty 20 000 zł tytułem odszkodowania;
3. poinformowania skarżącego o wynikach.

Pismem z 12 września 2024 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Lublinie) skarżący wniósł skargę w tej samej sprawie, formułując tożsame żądania.

Postanowieniem z 31 lipca 2024 r. (I S 50/24) Sąd Apelacyjny w Lublinie odrzucił skargę skarżącego. W uzasadnieniu powyższego postanowienia wskazano, że skarga na przewlekłość postępowania była niedopuszczalna z uwagi na to, że ustawodawca nie przewidział możliwości jej wniesienia na postępowanie wywołane skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Artykuł 3 ustawy o skardze na przewlekłość zawiera zamknięty katalog postępowań, w których określonym podmiotom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 listopada 2018 r., I NSP 39/18; 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11; 29 października 2009 r., KSP 18/09).

Powyższe nakazuje przyjąć, że w postępowaniach innych, niż wymienione w katalogu określonym w art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość skarga nie przysługuje. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w katalogu tym nie zostało

uwzględnione postępowanie wywołane skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Z treści skargi wniesionej przez skarżącego wynika, że dotyczy ona postępowania wywołanego skargą na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie pod sygn. I S 50/24. Jak podkreślono powyżej, w postępowaniach tego rodzaju ustawodawca nie przewidział możliwości wniesienia skargi na przewlekłość, a zatem skarga ta jest niedopuszczalna i jako taka podlega odrzuceniu.

Na marginesie Sąd Najwyższy wskazuje, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość wniesienie skargi na przewlekłość postępowania jest dopuszczalne wyłącznie w toku postępowania, którego ta skarga dotyczy.

Mając to na uwadze, godzi się zauważyć, że postępowanie w sprawie ze skargi skarżącego na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie w sprawie o sygn. I S 50/24 zostało zakończone 31 lipca 2024 r., skarżący zaś wniósł skargę na przewlekłość powyższego postępowania dopiero pismem z 23 sierpnia 2024 r. i 12 września 2024 r. W takim stanie rzeczy przedmiotową skargę należy uznać za niedopuszczalną jako wniesioną poza tokiem postępowania (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość) i również z tej przyczyny podlegającą odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 395 § 1 w zw. z art. 397 § 1¹ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, orzekł jak w sentencji postanowienia.

[D.Z.]

[ał]